

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.813 van 28 november 2003
in de zaak A. 139.037/VII-30.335.**

In zake : de n.v. HEINDRYCKX METAALBEDRIJF,
die woonplaats kiest bij
Advocaten D. RYCKBOST en E. RYCKBOST,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
WEST-VLAANDEREN.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. HEINDRYCKX METAALBEDRIJF op 11 juli 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 15 mei 2003 waarbij het beroep wordt verworpen dat zij heeft aangetekend tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge van 20 december 2002, houdende weigering van de milieuvergunning voor de hernieuwing en de verandering van een exploitatie aan de Velodroomstraat in Brugge;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 november 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. RYCKBOST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur S. VANPARYS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

1.1. De verzoekende partij exploiteert een schroothandel (opslag en bewerking van metaal en wrakken) aan de Velodroomstraat in Brugge. De inrichting ligt volgens het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Brugge-Oostkust in woongebied. Op 18 november 1993 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een milieuvergunning voor een termijn van tien jaar.

1.2. Met een aangetekende brief van 16 mei 2002 laat het stadsbestuur aan de verzoekende partij weten wat volgt :

"(...)

Naar aanleiding van klachten betreffende lawaaihinder afkomstig van uw activiteiten, werden door de dienst Leefmilieu geluidsmetingen uitgevoerd op 9 april jl.

Deze geluidsmetingen werden verricht in de tuin van een woning in de buurt op ongeveer 3m van de gevel.

Uit de resultaten blijkt dat tijdens de activiteiten (gele kraan) constant geluidsniveaus tussen 55 en 60 dB(A) worden bereikt. Er worden zelfs pieken gehaald van 67 tot 78 dB(A) wat als zeer ernstig hinderend dient te worden beschouwd.

Eveneens worden de geluidsnormen conform de Vlarem wetgeving overschreden (richtwaarden, open lucht, dagperiode, woongebied).

Daarnaast werd vastgesteld dat de milieuvergunning ten einde loopt op 18 november 2003. Een nieuwe milieuvergunning dient aangevraagd tussen 12 en 18 maanden vóór het verstrijken van de lopende vergunning (art. 39 Vlarem I).

Tot op heden werd een dergelijke aanvraag nog niet ingediend.

Gelet op bovenstaande dringen wij er bij u op aan onmiddellijk de nodige maatregelen te treffen en/of aanpassingen uit te voeren om aan deze lawaaihinder een einde te stellen en de vereiste milieuvergunningsaanvraag bij de bevoegde overheid in te dienen.

(...)"

1.3. Op 3 september 2002 vraagt de verzoekende partij voor de bestaande locatie een hernieuwing van de vergunning en tegelijk de regularisatie van een onvergunde uitbreiding (welke reeds eerder formeel was geweigerd door voornoemde beslissing van de bestendige deputatie).

1.4. Op 20 december 2002 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge de gevraagde vergunning.

De verzoekende partij tekent hiertegen administratief beroep aan.

1.5. Op 15 mei 2003 wordt de bestreden beslissing genomen : de vergunning wordt geweigerd. De motivering luidt in essentie als volgt :

"(...)

Overwegende dat slechts gesteld kan worden dat de verandering/exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunnings-aanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften voor zover eerst is aangetoond dat de uitbating op een voor de buurt aanvaardbare manier gebeurt;

Overwegende dat het een bestaande inrichting betreft; dat de voorwaarden voor bestaande inrichtingen van toepassing zijn; dat het bedrijf zich bevindt in woongebied op meer dan 500 m van een industriegebied; dat de inrichting open is van 7 uur tot 18 uur; dat de vigerende richtwaarde overdag 50 dB(A) bedraagt; dat deze richtwaarde maximaal met 10 dB(A) overschreden mag worden; dat het hier gaat over vrij soepele geluidsvoorwaarden; dat vorig jaar metingen werden uitgevoerd met een specifiek geluid tussen 55 en 60 dB(A) en pieken tot 68 dB(A); dat de exploitant sinds jaren weet dat het geluid de belangrijkste oorzaak is van rechtstreekse hinder naar de omgeving; dat hij nog geen initiatief heeft genomen voor een akoestisch onderzoek; dat maatregelen om de hinder te beperken uiteraard ook nog niet getroffen zijn; dat dit niet conform is met de bepalingen van art. 5.2.1.4., §1; dat in dergelijke omstandigheden een verdere uitbating in een volwaardig woongebied niet langer aangewezen lijkt;

Overwegende dat het gedeeltelijk gunstig advies van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij, luidende als volgt : 'Adviseert gunstig voor de opslag en sortering van maximum 10 ton schroot voor een termijn van 5 jaar en ongunstig voor de opslag en sortering van accu's en opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken', niet kan in aanmerking worden genomen wat het gunstig aspect betreft en wordt weerlegd door bovenstaande overwegingen;

Overwegende dat de elementen aangebracht door de aanvrager en klagers gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie als volgt kunnen weergegeven worden :

- 'De exploitant is zich er van bewust dat er problemen met de omgeving zijn maar wenst nog de nodige tijd om zich te herlokaliseren. Dit is de reden waarom ook niet meer geïnvesteerd wordt op de huidige locatie. Er is in 2000 een dossier ingediend bij de WIER. Er is ook in de privé-sector gezocht maar dit is niet haalbaar. Er is een aanvraag in de Pathoekeweg. We kunnen ons tevreden stellen met de huidige capaciteiten ter afwachting van de herlocalisatie';
- 'Bij het vorige dossier 10 jaar geleden werd hetzelfde verhaal verteld als nu met dien verstande dat de hinder inmiddels nog verergerd is. Er

wordt effectief niets gedaan aan de lawaaihinder. Er wordt gesteld dat het bedrijf er eerst was. Grote stukken metaal vallen vaak op de grond. In al die tijd werd niets gedaan om hinder te voorkomen. Er is ook visuele hinder voor het stapelen van afval. We moeten altijd vluchten uit ons huis';

Overwegende dat deze elementen niets afdoen aan de hierboven vermelde overwegingen en vaststellingen; dat inderdaad niet valt in te zien dat dergelijk bedrijf met relatief beperkte oppervlakte geen plaats zou vinden in industriezone of zone voor ambachtelijke bedrijvigheid; dat hiervoor zeker plaats is in of nabij het Brugs grondgebied;
(...)"

2. Ten gronde

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, de verzoekende partij het volgende uiteenzet :

"Het doel van verzoekende partij bestaat precies in het verkrijgen van een (tijdelijke) vergunning voor de overbrugging van de vereiste periode om de onderneming te herlocaliseren.

De bestreden beslissing waarbij de vergunning voor een dergelijke verderzetting van de exploitatie wordt geweigerd, plaatst de onderneming van verzoekende partij in een kwetsbare concurrentiële positie aangezien zij in afwachting van de herlocalisatie intussen niet zal kunnen exploiteren (cfr. R.v.St., N.V. DE WINTER, nr. 56.166, 9 november 1996).

Verzoekende partij lijdt minstens hierdoor een moeilijk te herstellen, ernstig nadeel, dat heel zeker niet zuiver hypothetisch is, maar haar verder bestaan in gevaar brengt (cfr. R.v.St. STALLAERT, nr.45.334, 16 december 1993, waar de Raad een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van een onderneming gespecialiseerd in afbraakwerken, die in de regio Brussel een reststoffencentrum wilde oprichten om bouwafval te verwerken, maar waarvoor de milieuvergunning geweigerd werd, en waarbij de Raad overwoog dat de kans dat het geplande reststoffencentrum nog op een commercieel aanvaardbare locatie, met name op een industrie centrum in het Brussels gewest of periferie ervan, kan worden ingeplant, inderdaad zeer klein wordt).

Zelfs, indien alsnog een vergunning zou kunnen afgeleverd worden voor een exploitatie op de nieuwe locatie, lijdt verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Immers zal er intussen een periode zijn van inactiviteit. De overheid kan de intussen naar de concurrentie overgestapte klanten niet terugbezorgen (vgl. R.v.St., N.V. EGTA, nr. 40.734, 13 oktober 1992 en R.v.St., SMET-JET, nr. 41.884, 4 februari 1993).

In afwachting van een vernietiging ten gronde van het bestreden besluit, spijtig genoeg gekenmerkt door een grote periode van inactiviteit, zal het brede publiek van potentiële klanten van verzoekende partij ervan uitgaan dat de door verzoekende partij gevraagde vergunning definitief afgewezen werd, wat op onbecijferbare wijze niet alleen haar onberispelijke reputatie zal schaden, maar ook op economisch vlak door het verlies aan potentieel cliënteel op niet calculeerbare, doch definitieve wijze schade toebrengt waardoor de levensvatbaarheid van de onderneming in gevaar brengt.

Diverse potentiële toeleveranciers en afnemers zullen immers geen geduld uitoefenen tot wanneer verzoekende partij de vernietiging van de beslissing houdende de weigering van haar vergunning bekomt om hun probleem van de dagelijkse productie van afvalstoffen opgelost te zien. Deze zullen evidentier een andere en definitieve oplossing verkiezen.

Bij ontstentenis van onmiddellijke schorsing zullen de potentiële klanten van verzoekende partij hun toevlucht elders gezocht hebben en zal de markt door anderen zijn ingepalmd (vgl. R.v.St., VT4 LIMITED, nr. 51.274, 24 januari 1995).

De vordering tot schorsing heeft daarenboven nut voor verzoekende partij, nu de overheid door een schorsingsarrest ertoe zal aangezet worden om de zaak opnieuw te onderzoeken in het licht van het gestelde in het schorsingsarrest, en in voorkomend geval de aangevochten beslissing in te trekken en opnieuw over de aanvraag te beschikken (R.v.St., N.V. REMO MILIEUBEHEER, nr. 80.010, 29 april 1999; R.v.St., ANCIAUX Henry DE FAVEAUX, nr. 34.018, 8 februari 1990).

Hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen reeds hoger is beschreven onder het belang onder punt III.

Wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft kan gesteld worden dat in voorliggend geval het zonder enige twijfel is dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een ernstig nadeel voor verzoekende partij veroorzaakt dat moeilijk te herstellen is, meer bepaald te situeren in de periode die voorafgaat aan het vellen door Uw Raad van State van een arrest ten gronde. Aldus zou een vernietigingsarrest na verloop van de normale duur van een annulatieprocedure voor de verzoekende partij nog een louter 'platonische waarde' hebben.

Minstens zal de schorsing van het bestreden besluit aan verzoekende partij meer duidelijkheid verschaffen omtrent de ernst van de middelen en de mogelijkheid tot vernietiging van het bestreden besluit.

Hierbij dient tenslotte ook te worden gesteld dat het ernstig bevinden van de middelen, ook de ernst van het aangevoerde nadeel moet beïnvloeden (R.v.St. BOOGAERTS, nr. 51.202, 19 januari 1995; R.v.St. n.v. GEBROEDERS DELHAIZE en Cie 'DE LEEUW', nr. 42.781, 4 mei 1993).

Ook dient vastgesteld te worden dat een schorsing in afwachting van een vernietiging van de bestreden beslissing, verzoekende partij tot voordeel zal strekken, zodat zij hierbij belang zal hebben. Hierdoor zal verzoekende partij immers in de versnelde procedure voor Uw Raad terecht komen. In negatief geval en ingeval van vernietiging van de bestreden beslissing, zal het vergunningsdossier dienen te worden hernomen, doch op basis van wetenschappelijke, maatschappelijke en politieke gegevens, dewelke geheel achterhaald zullen zijn, gezien de periode noodzakelijk voor de gewone procesgang";

Overwegende dat de verwerende partij daar tegenover het volgende stelt :

"Verzoekster kan bezwaarlijk ontkennen dat de gevraagde exploitatie (en bijhorende verdrievoudiging van opslagcapaciteit) al geruime tijd aanwezig is. Ruim tien jaar geleden kreeg de exploitant al een eerste fingerwijzing door een halvering van de vergunningstermijn. Dit betekent dat verzoekster zelf in het verleden het risico genomen heeft om ter plaatse verder te exploiteren. De klachten van de burens en de negatieve geluidsmetingen waren nochtans een teken aan de wand waaraan verzoekster zich niet gestoord heeft.

Wat verzoekster dus in essentie aan uw Raad vraagt is de toestemming om thans die illegale activiteiten verder tijdelijk te kunnen uitoefenen op de bestaande betwiste vestigingsplaats. Het is vaste rechtspraak van uw Raad dat dit geen afdoende argumentatie tot schorsing is.

Kortom, het voorliggend verzoekschrift bestrijdt een nadeel dat de exploitant louter aan zichzelf te wijten heeft. Tevens poogt de exploitant een onwettig voordeel te bekomen.

Gelet op dit alles is de Bestendige Deputatie van oordeel dat er in hoofde van verzoekster geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is";

Overwegende dat de verzoekende partij in wezen uiteenzet dat haar doel is het bekomen van een in tijd beperkte vergunning, om in die tijd de inrichting te herlocaliseren en dat, wanneer zij een tijdlang niet zou kunnen exploiteren, haar voortbestaan in het gedrang komt, omdat bestaande en potentieel nieuwe klanten zullen afhaken, en wellicht voorgoed verloren zijn; dat zij echter meer bepaald ingevolge de klachten inzake geluidshinder, waarover sprake in de brief van het stadsbestuur van 16 mei 2002 diende te weten, en ook wist zoals blijkt uit haar in de bestreden beslissing weergegeven verklaring, dat de hernieuwing van de vergunning niet evident was; dat zij dan ook alles moest doen wat redelijkerwijze diende te volstaan om tijdig te kunnen herlocaliseren; dat zij niet enkel de hernieuwing heeft gevraagd van wat voorheen was vergund, maar bovendien ook de regularisatie van een uitbreiding die ondanks een eerdere weigering toch werd gerealiseerd; dat een vordering tot schorsing er niet toe kan strekken dat illegale activiteiten -zoals te dezen gedeeltelijk- worden voortgezet; dat bovendien geen enkele maatregel werd voorgesteld om voor de gewenste overgangsperiode de hinder toch nog zo veel mogelijk te beperken; dat de verzoekende partij met een grotere alertheid en meer inschikkelijkheid het thans dreigende nadeel had kunnen voorkomen; dat het feit dat een schorsing nut kan hebben voor de verzoekende partij en dat zij het bestuur tot een heroverweging kan aanzetten op zich niet aantoonde dat de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent; dat de verzoekende partij eveneens betoogt dat de ernst van het nadeel ook bekeken moet worden in het licht van de onwettigheid die in het verzoekschrift uiteengezet is; dat evenwel de twee grondvoorwaarden voor de schorsing een afzonderlijke beoordeling vereisen; dat voorts de gebeurlijke duur van een annulatieprocedure geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig november tweeduizend en drie, door :

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

E. BREWAEYS.